

תלמוד תורה קהילות יעקב החדש
שכניי חסמי חזרות נ"ר 6-204-013-58
רחו וכלל 28 אלעד טל: 9087589
קרית חינוך רשב"י אלעד טל: 9080225

לא מִתְחַכְּמִים

בס"ד

מִלֶּדֶד אֶחָד שָׁלַח אֶת אֶחָד הַשָּׂרִים שָׁלוֹ לְשָׁלִיחוֹת
לְמַדִּינָה אַחֶרֶת.

לְפָנָיו שָׁהַשָּׂר יֵצֵא לְדַרְדֵּךְ, הִזְהִיר אוֹתוֹ הַמֶּלֶךְ:

שֶׁלֹּא תַעֲזֹ לְהִתְעַרֵּב עַל שׁוֹם דָּבָר עִם מִי שָׁהוּ

מִהַשָּׂרִים שָׁם, גַּם אִם יֵצִיעוּ לְךָ כֶּסֶף רַב.

הַסָּפִים הַשָּׂר, וְהַבְּטִיחַ לְמֶלֶךְ שֶׁהוּא לֹא יִתְעַרֵּב

עם אף אחד.

כשהגיע השר אל המדינה השנייה, פגש אותו
אחד הרוזנים.

אמר לו הרוזן: "נכון יש לך גבנת?"

אל תגיד שלא! כלם יודעים שיש לך בליטה
בגב!"

"מה פתאום?" נעלב השר,

"אין לי שום גבנת".

"אני מוכן להתערב אתך על כך!

אם אתה צודק ואין לך גבנת – אתן לך מאה

אלף דינרי זהב!" אמר הרוזן.

חשב השר ונזכר: הרי המלך לא מרשה לי

להתערב!

אבל אחרי מחשבה נוספת הוא החליט:

הַמֶּלֶךְ בּוֹדֵאֵי לֹא הִתְפִּינּוּ לְהִתְעַרְבוֹת כְּזֹאת –

שָׁבָה אֲנִי יוֹדֵעַ בְּבִרוֹר שְׁאֲנִי הַצּוֹדֵק. הֲרִי בְּאֶמֶת

אֵין לִי גִבְנֵת! אֲסַכֵּים לְהִתְעַרֵב עִם הָרוֹזֵן.

”בְּסִדְרִי”, אָמַר הַשֵּׁר לְרוֹזֵן, ”אֲנִי מוֹכֵן”.

”טוֹב, תוֹרִיד אֶת הַחֲלִיפָה, וְכִלְנוּ נִרְאֶה שֶׁיֵּשׁ לְךָ

גִּבְנֵת”, אָמַר הָרוֹזֵן.

הַשֵּׁר הִסִּיר אֶת חֲלִיפָתוֹ, וְכִלְס רָאוּ שְׁבִאֲמַת אֵין

לוֹ גִבְנֵת. הָרוֹזֵן הוֹדָה בְּטָעוֹתוֹ, וְשָׁלַם לַשֵּׁר מֵאָה

אֶלֶף דִּינָרִים.

כַּאֲשֶׁר חָזַר הַשֵּׁר אֶל הַמֶּלֶךְ, צָעַק עָלָיו הַמֶּלֶךְ

בְּכַעַס וּבְצָעַר: ”מִדּוּעַ הִסְכַּמְתָּ לְהִתְעַרֵב?

מָה עָשִׂיתָ?!

אֲנִי הִתְעַרַבְתִּי עִם הָרוֹזֵן קִדְם לְכוֹן, –

אָמַרְתִּי לוֹ שְׁלֹא יוֹכְלוּ לְשַׁכְנַע אוֹתְךָ לְהוֹרִיד אֶת

הַחֲלִיפָה.

הוא אָמַר, שֶׁהוא בָּטוּחַ שֶׁפֶּן יִצְלִיחַ לְשַׁכְנַע אוֹתָךְ
לַעֲשׂוֹת זֹאת.

סַכְּמָנוּ בֵּינֵינוּ, שְׁמִי מְשַׁנֵּינוּ שְׂוִיתֶגְלָה שֶׁהוא צָדֵק
– יִשְׁלַם לְשָׁנֵי חֲמִשׁ מֵאוֹת אֶלֶף דִּינָרֵי זָהָב.
עֲכָשׂוּ הוּא הַפְּסִיד מֵאָה אֶלֶף דִּינָרִים כְּשֶׁשְׁלַם
לָךְ – אֲבָל הָרוּיחַ חֲמִשׁ מֵאוֹת אֶלֶף בְּמִקוּמָם!
וְאֲנִי הַפְּסִדְתִּי בְּגִלְלָךְ גַּם אֶת הַכָּבוֹד שְׁלִי וְגַם
כָּל-כֶּךָ הָרַבָּה כֶּסֶף...”

יְהוּדִים יִרְאִי שְׁמִים מְקִימִים אֶת מִצְוֹת הַשֵּׁם
כִּי כֶּךָ הַשֵּׁם אָמַר, וְכֶךָ כְּתוּב בַּתּוֹרָה. אֵף פַּעַם
הֵם אֵינָם חוֹשְׁבִים שֶׁבְּמִקְרָה הַמְּסִיחַ שְׁלָהֶם
אֶפְשָׁר לוֹתֵר, שֶׁלֹּא צָרִיךְ כָּל-כֶּךָ לְהַקְפִּיד,
שֶׁהַתּוֹרָה לֹא הִתְפֹּנָה בְּדִיוֹק לָזֶה.

עֲלֵינוּ לְשִׁמְעַ בְּקוֹל הַשֵּׁם תָּמִיד, בְּדִיוֹק כְּפִי
שֶׁנֶּאֱמַר בַּתּוֹרָה, וְלֹא לְנִסּוֹת לְהִיּוֹת חֲכָמִים
וּמְתַחַכְּמִים.